

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Jitky Zavřelové a soudců Jana Kratochvíla a Tomáše Foltase, v právní věci žalobkyně: **Fakultní nemocnice Královské Vinohrady**, se sídlem Šrobárova 1150/50, Praha 1, zastoupená JUDr. Jindřichem Vítkem, Ph.D., advokátem se sídlem Anny Letenské 34/7, Praha 2, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 1926/7, Brno, proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 15. 12. 2023, čj. ÚOHS-49596/2023/162, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 16. 9. 2025, čj. 31 Af 6/2024-119,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 6 135 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám jejího zástupce JUDr. Jindřicha Vítka, Ph.D., advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a předchozí průběh řízení

[1] Nejvyšší správní soud se v tomto rozsudku zabýval tím, zda a za jakých podmínek může, s ohledem na zásadu procesní ekonomie, Úřad pro ochranu hospodářské soutěže při ukládání sankce za přestupek vyjít z alternativní horní hranice 20 mil. Kč stanovené v § 268 odst. 2 písm. a) zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, a nezjišťovat okolnosti pro stanovení ceny veřejné zakázky, ze které se má horní hranice standardně vypočítat.

[2] Žalobkyně v roce 2018 a 2020 zadala mimo zadávací řízení veřejné zakázky malého rozsahu s názvem „FNKV – Centrální zajištění logistických služeb“. Jejich předmětem byly

služby spočívající v dodávkách spotřebního zdravotnického materiálu uskutečňované prostřednictvím konsignačního skladu. V obou případech uzavřela za účelem jejich realizace smlouvy se společností NemLog a. s.

[3] Žalovaný shledal, že žalobkyně v obou případech nesprávně stanovila předpokládanou hodnotu veřejných zakázek. Dopustila se proto přestupku podle § 268 odst. 1 písm. a) zákona o zadávání veřejných zakázek.

[4] Veřejné zakázky žalobkyně realizovala tak, že vytvořila trojstranný vztah. Zdravotnický materiál nakupovala přímo u dodavatelů. Ti jej následně dodávali do konsignačního skladu společnosti NemLog a. s. Ta poté zajistila logistické služby, které s objednávkou souvisely, a dodávala materiál na žalobkyní určená pracoviště. Žalobkyně se za poskytované logistické služby zavázala společnosti NemLog a. s. hradit paušální odměnu ve výši 57 500 Kč bez DPH měsíčně. Dále se zavázala hradit řádnou odměnu prostřednictvím jednotlivých dodavatelů, se kterými uzavřela smlouvy na dodávky spotřebního materiálu. Společnost NemLog a. s. s dodavateli zdravotnického materiálu uzavřela samostatné dohody, ve kterých si sjednali procentní výši provize za zřizování a správu konsignačních zásob. Provize se pak vypočítala za jednotlivé měsíce jako součin této procentní výše provize a měsíčního obrátu zboží, které dodavatel dodal pro žalobkyni do konsignačního skladu.

[5] Do předpokládané hodnoty veřejné zakázky žalobkyně započítala pouze paušální částku, kterou měsíčně hradila společnosti NemLog a. s. za zajištění logistických služeb. Nezapočítala do ní ale provizi, kterou hradili jednotliví dodavatelé zdravotnického materiálu společnosti NemLog a. s. za zřizování a správu konsignačních zásob. Tak však měla dle žalovaného učinit, neboť se zavázala k tomu, že odměnu bude hradit i prostřednictvím dodavatelů. Po započítání provize se v obou případech jednalo o nadlimitní veřejné zakázky. Žalobkyně je proto měla zadat v některém ze zadávacích řízení podle § 55 zákona o zadávání veřejných zakázek. Tím, že je zadala jako zakázky malého rozsahu ohrozila hospodářskou soutěž.

[6] Za přestupky uložil žalovaný žalobkyni pokutu ve výši 500 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Při stanovení výše pokuty vycházel z horní hranice 20 mil. Kč. Celkovou cenu veřejných zakázek totiž nebylo možné zjistit. Žalovaný by k jejímu zjištění potřeboval dohody uzavřené mezi dodavateli zdravotnického materiálu a společností NemLog a. s. Ne všichni dodavatelé mu ale tyto dohody poskytli. Žalovaný přitom nedisponuje procesními prostředky, kterými by mohl součinnost dodavatelů zdravotnického materiálu nebo společnosti NemLog a. s. vynutit. Výše udělené pokuty činila 2,5 % z nejvyšší možné částky.

[7] Žalobkyně podala proti rozhodnutí rozklad. Předseda žalovaného rozklad zamítl. Žalobkyně se proti rozhodnutí předsedy žalovaného bránila žalobou.

[8] Krajský soud žalobě částečně vyhověl. Výrokem I. zrušil rozhodnutí předsedy žalovaného v rozsahu, kterým zamítnul rozklad proti výši pokuty. V tomto rozsahu mu věc vrátil k dalšímu řízení. Výrokem II. žalobu ve zbylé části zamítl.

pokračování

[9] Krajský soud přisvědčil závěru žalovaného, že žalobkyně nesprávně určila předpokládanou hodnotu veřejné zakázky. Potvrdil, že do celkové hodnoty veřejné zakázky měla žalobkyně započítat i provizi, kterou dodavatelé zdravotnického materiálu hradili společnosti NemLog a. s. Tak ale neučinila. Zakázky zadala jako zakázky malého rozsahu, a tím ohrozila hospodářskou soutěž. Dopustila se proto přestupku podle § 268 odst. 1 písm. a) zákona o zadávání veřejných zakázek.

[10] Krajský soud se ale neztotožnil s tím, že by nebylo možné zjistit celkovou cenu veřejné zakázky pro potřeby stanovení výše pokuty. Dle krajského soudu žalovaný věděl, jaké podklady pro dostatečné zjištění celkové ceny veřejné zakázky potřebuje. Taktéž věděl, jakou cestou by je mohl získat (registr smluv, vyžádání součinnosti od žalobkyně a společnosti NemLog a. s. a dodavatelů zdravotnického materiálu). Měl tedy skutkový stav zjistit tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Na dostatečné zjištění skutkového stavu nemohl žalovaný rezignovat s obecným odkazem na zásadu procesní ekonomie. Z horní hranice 20 mil. Kč mohl vyjít, pouze pokud by zjištění celkové ceny veřejné zakázky bylo objektivně nemožné nebo administrativně neúměrně náročné. V posuzovaném případě tomu ale tak nebylo. Žalovaný proto postupoval nesprávně, pokud při udělení pokuty vyšel z horní hranice 20 mil. Kč.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření účastníků

[11] Žalovaný (stěžovatel) se proti výroku I. rozsudku krajského soudu bránil kasační stížností.

[12] Namítal, že při určení výše pokuty vycházel ze správné horní hranice. Celkovou cenu veřejné zakázky totiž skutečně nebylo možné zjistit. K jejímu zjištění by potřeboval znát výši provizí sjednaných mezi dodavateli a společnostmi NemLog a. s. a také měsíční obraty zboží. Za tímto účelem dodavatele zdravotnického materiálu oslovil. Ne všichni mu však poskytli součinnost. Stěžovatel nedisponuje prostředky, které by mu umožnily potřebnou součinnost vynutit. Krajský soud nicméně toto přeshel a bez bližšího odůvodnění svého názoru uvedl, že stěžovatel zná mechanismus, jehož prostřednictvím může být celková cena zjištěná.

[13] Dále stěžovatel namítal, že krajský soud v rozsudku vyšel z mylného předpokladu, že by k určení celkové ceny veřejné zakázky stačilo znát sjednanou výši provize u všech dodavatelů zdravotnického materiálu. Stěžovatel by ale kromě uvedeného potřeboval ještě znát přesně vyčíslený objem dodávek každého jednoho dodavatele zdravotnického materiálu. Objednávky zdravotnického materiálu jsou ale „tisíce“, a ne všechny jsou uveřejněny v registru smluv. Případné zjišťování by bylo spojené s takovými obtížemi a průtahy, které jej činí prakticky nemožným.

[14] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že stěžovatel na zjištění celkové ceny veřejné zakázky rezignoval z důvodu administrativní náročnosti, nikoliv objektivní nemožnosti. Stěžovatel mohl potřebné podklady získat od žalobkyně nebo od společnosti NemLog a. s., která provozuje konsignační sklad. Objednávky v hodnotě nad 50 000 Kč jsou navíc uveřejněny v registru smluv.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[15] Podle § 268 odst. 2 písm. a) zákona o zadávání veřejných zakázek platí, že: „[z]a přestupek podle odstavce 1, nepoužije-li se postup podle odstavce 3 nebo 5, se uloží pokuta do 10 % ceny veřejné zakázky, nebo do 20 000 000 Kč, nelze-li celkovou cenu veřejné zakázky zjistit, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. a) až e)“.

[16] Výše pokuty podle tohoto ustanovení se má primárně stanovit jako maximálně 10 % ceny veřejné zakázky. Pouze pokud cenu veřejné zakázky nelze zjistit, má se pokuta stanovit v maximální výši 20 mil. Kč. Spornou otázkou v této věci je, zda byly splněny podmínky pro postup podle této druhé alternativy. Ve své podstatě je tak spor veden o řádné zjištění skutkového stavu žalovaným. Žalovaný tvrdí, že celkovou cenu veřejné zakázky nebylo možné zjistit. Nenamítá objektivní nemožnost zjištění skutkového stavu – celkové ceny veřejné zakázky. Stěžovatel tvrdí, že vynaložil dostatečnou snahu na zjištění celkové ceny a další dokazování by bylo neúměrně náročné. Krajský soud měl naopak za to, že závěr o nemožnosti cenu zjistit je minimálně předčasný.

[17] Nejvyšší správní soud obecně uvádí, že pro správné a spravedlivé ukládání sankce je významné dodržování principu zákonnosti trestání a principu individualizace sankce. Zásada zákonnosti trestání spočívá v tom, že se správní orgán musí důsledně řídit pravidly pro ukládání sankcí, která jsou obsažena v obecné i zvláštní části přestupkového zákona. Zásada individualizace sankce pak ukládá, aby druh, kombinace a intenzita sankcí odpovídaly všem okolnostem a zvláštnostem konkrétního případu (rozsudek NSS ze dne 30. 10. 2025, čj. 3 As 88/2025-42, bod 25).

[18] Co se týče zjišťování skutkového stavu, platí, že je správní orgán podle § 3 správního řádu povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku. Zákon proto správnímu orgánu ukládá, aby i při pasivitě obviněného opatřil v řízení dostatečné množství důkazů, které přestupek, jenž je obviněnému kladen za vinu, jasně a nepochybně prokazují (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 2. 5. 2017, čj. 10 As 24/2015-71, č. 3577/2017 Sb. NSS, bod 36). Zvláštní důraz na důkladné zjištění skutkového stavu je pak třeba klást v kontextu správního trestání (rozsudek NSS ze dne 30. 12. 2010, čj. 4 Ads 44/2010-132).

[19] Na druhou stranu interpretace zásady materiální pravdy zakotvené v § 3 správního řádu a zásady vyšetřovací dle § 50 odst. 3 správního řádu ale nemůže být natolik extenzivní, aby ve svých důsledcích zablokovala rozhodnutí správního orgánu a znemožnila účinný postih za protiprávní jednání. To platí i v sankčních správních řízeních zahajovaných z úřední povinnosti, v nichž je význam zásady materiální pravdy dle § 3 správního řádu a zásady vyšetřovací dle § 50 odst. 3 správního řádu akcentován (rozsudek NSS ze dne 11. 5. 2022, čj. 6 As 364/2020-29, bod 35). Správní řád již nevyžaduje, aby skutkový stav byl zjištěn „přesně a úplně“, jak požadoval předchozí správní řád z roku 1967. Někdy se proto mluví o tzv. „racionalizované zásadě materiální pravdy“ (POTĚŠIL, Lukáš. § 3 In: POTĚŠIL, L. et al. Správní řád. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, s. 54). Judikatura dovodila, že dokazování správní orgán provádí (resp. obecněji shromažďuje podklady) pouze v takovém rozsahu a jen tak dlouho, dokud o skutkovém stavu existují racionální

pokračování

pochybnosti (rozsudky NSS ze dne 11. 5. 2022, čj. 6 As 364/2020-29, bod 33; ze dne 14. 5. 2025, čj. 22 Ads 36/2025-32, bod 17).

[20] I přes to, že se odkazovaná judikatura vztahuje k otázce zjištění skutkového stavu k prokázání viny, je možná tato východiska analogicky aplikovat i na otázku dostatečného zjištění skutkového stavu pro stanovení výše pokuty. To se sice děje v rovině správního uvážení a soud nemůže nahradit správní orgán v jeho odborné dozorové kompetenci, ani nahradit správní uvážení uvážením soudním. Jeho úkolem při přezkumu způsobu určení výše pokuty je ale mimo jiné posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem (rozsudek NSS ze dne 25. 1. 2023, čj. 3 As 258/2021-30, bod 32 s dalšími odkazy).

[21] Takovému postupu ostatně odpovídá i to, jak je koncipované ustanovení § 268 odst. 2 písm. a) zákona o zadávání veřejných zakázek. Z něj vyplývá, že pro určení výše pokuty má správní orgán primárně zjistit celkovou cenu veřejné zakázky. K tomu, aby mohl učinit správní uvážení o tom, v jaké konkrétní výši pokutu udělí (a z jaké horní hranice vyjde), tak musí dostatečně zjistit skutkový stav – celkovou cenu veřejné zakázky.

[22] Nejvyšší správní soud souhlasí s východiskem krajského soudu. Krajský soud připustil jako důvod pro stanovení výše pokuty v alternativě maximálně 20 mil. Kč nejen z důvodu objektivní nemožnosti zjištění celkové ceny veřejné zakázky, ale i pokud by zjišťování bylo „zjevně nepřiměřené a velmi náročné“. Podle Nejvyššího správního soudu, pokud je objektivně možné zjistit celkovou cenu zakázky, je žalovaný při ukládání pokuty podle § 268 odst. 2 písm. a) zákona o zadávání veřejných zakázek povinen vynaložit veškerou rozumnou snahu, aby celkovou výši zakázky zjistil. Pokutu může uložit podle alternativní možnosti, pouze pokud tato jeho snaha nebude úspěšná. Případně pokud by to v konkrétním případě byla vzhledem k rozsáhlosti či složitosti zjišťování ve vztahu k výši ukládané pokuty zjevně nepřiměřená zátěž. Takové skutečnosti musí ve svém rozhodnutí přesvědčivě vysvětlit. Nakonec z kasační stížnosti žalovaného vyplývá, že obecně tento závěr akceptuje. Domnívá se však, že v tomto konkrétním případě tato mimořádná situace nastala.

[23] Nejvyšší správní soud však jeho kasační argumentaci nepřisvědčil.

[24] Krajský soud ve svém rozsudku správně uvedl, že je to právě správní orgán, který nese v řízení o přestupku odpovědnost za zjištění skutkového stavu. Je proto nutné, aby shromáždil a pokusil se shromáždit i ty podklady, které se vážou k rozhodnutí o výši pokuty.

[25] Pro stanovení výše pokuty je stěžejní celková cena veřejné zakázky (tj. skutečná cena). Krajský soud v bodě 41 rozsudku uvedl, že stěžovatel věděl, jaké podklady pro její zjištění potřebuje. Stěžovatel v bodě 225 prvostupňového rozhodnutí uvedl, že ke zjištění celkové ceny veřejné zakázky nedisponuje dostatečnými podklady. Rozvedl, že by musel mít všechny dohody uzavřené mezi společností NemLog a. s. a dodavateli zdravotnického materiálu (kvůli zjištění procentní výše provize) a všechny objednávky zdravotnického

materiálu, které žalobkyně učinila. Stěžovatel se pokusil dohody od dodavatelů zdravotnického materiálu získat a opakovaně je za tímto účelem oslovoval (bod 13 prvostupňového rozhodnutí). Z oslovených dodavatelů mu však tyto dohody poskytlo pouze 15 z 24.

[26] Obsahem těchto dohod se stěžovatel detailně zabýval na s. 17-23 prvostupňového rozhodnutí (v souvislosti s výpočtem předpokládaných hodnot veřejné zakázky) a citoval relevantní ujednání o výši provize. Z nich vyplynulo, že se výše provize u jednotlivých dodavatelů lišila. Jednalo se buď o 8 % nebo 10 % z měsíčního obrátu zboží. V poznámce pod čarou č. 21 na s. 45 prvostupňového rozhodnutí stěžovatel dodal, že s ohledem na chybějící podklady považoval na nadbytečné, aby si od žalobkyně vyžádal přehled veškerých uskutečněných objednávek zdravotnického materiálu realizovaných přes konsignační sklad. Takový postup by nebyl v souladu se zásadou procesní ekonomie. S těmito závěry se předseda stěžovatele následně ztotožnil i v napadeném rozhodnutí.

[27] Ze správního spisu skutečně vyplývá, že se stěžovatel podklady snažil získat od dodavatelů zdravotnického materiálu. Nelze však souhlasit s tím, že by stěžovatel vyčerpал všechny dostupné možnosti, kterými mohl zjistit skutkový stav. Za účelem získání podkladů totiž neoslovil společnost NemLog a. s. Ta přitom stejně jako dodavatelé zdravotnického materiálu disponuje dohodami, které obsahují výši provize. Už jen z tohoto vyplývá, že stěžovatel nevyčerpал všechny rozumně dostupné prostředky.

[28] Přisvědčit nelze ani tomu, že by stěžovatel nedisponoval nástroji, které by mohl využít pro získání potřebných podkladů. I v řízeních o přestupku může správní orgán podle § 53 odst. 1 správního řádu *„usnesením uložit tomu, kdo má listinu potřebnou k provedení důkazu, aby ji předložil. Usnesení se oznamuje pouze osobě, které je povinnost ukládána.“*

[29] Z komentářové literatury se podává, že povinnost předložit písemnost může správní orgán uložit komukoliv. Nesplnění povinnosti vyplývající z usnesení ukládajícího předložení listiny potom může odůvodňovat uložení pořádkové pokuty podle § 62 odst. 1 písm. c) správního řádu. Vykonatelné usnesení o povinnosti předložit listinu může být rovněž exekucním titulem pro provedení správní exekuce (KOPECKÝ, M., et al. Správní řád. Komentář k § 53. Wolters Kluwer, in: Systém ASPI, ASPI_ID: KO500_p22004CZ, cit. 20. 1. 2026; obdobně JEMELKA, L., PONDĚLÍČKOVÁ, K., BOHADLO, D. Správní řád. Komentář k § 53 (Důkaz listinou). 7. vyd. Praha: C. H. Beck, 2023, s. 402, marg. č. 3.). Stěžovateli je známo, jaké konkrétní písemnosti potřebuje a také je mu známo, kdo jimi disponuje. Ani skutečnost, že společnost NemLog a. s. nebo dodavatelé zdravotnického materiálu nejsou účastníky řízení, tak nepředstavuje nepřekonatelnou překážku, pro kterou by bylo nemožné zjistit celkovou cenu veřejné zakázky.

[30] Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit ani tomu, že by stanovení celkové ceny veřejné zakázky bylo neúměrně náročné s ohledem na množství objednávek. Respektive tento závěr je zatím předčasný. Za prvé, jak Nejvyšší správní soud uvedl v předchozím bodě, stěžovatel se mohl pokusit získat informace o provizích od společnosti NemLog a. s. Zatím stěžovatel tuto relativně jednoduchou a časově nenáročnou možnost nezkusil, či nevysvětlil, proč by to nebylo možné, či dostatečné. Za druhé, nelze pominout, že při stanovování předpokládané hodnoty veřejné zakázky stěžovatel u 15 ze 24 dodavatelů teoretickou výši

pokračování

provize za roky předcházející uzavření smluv mezi žalobkyní a společností Nemlog a. s. vypočítal. Metoda výpočtu je přitom stejná jako u předpokládané hodnoty veřejné zakázky: hodnota dodávek v roce pro žalobkyni se vynásobí procentní výší provize z jednotlivých smluv mezi dodavatelem materiálu a společností Nemlog a. s. Je tak otázkou, proč by výpočet pro dvojnásobek let (2019-2020 a 2021-2022) a více dodavatelů (24 oproti 15) měl být o tolik náročnější, že by již bylo možno dospět k závěru o zjevné nepřiměřenosti dalšího dokazování. Pokud by tomu tak mělo být, musel by to stěžovatel pečlivě odůvodnit.

[31] Jako příklad lze uvést situaci, kdy už z částečných podkladů bude zřejmé, že celková cena veřejné zakázky překročí částku 200 mil. Kč (a tedy 10 % z celkové ceny veřejné zakázky bude odpovídat částce 20 mil. Kč). V takové situaci již může být případné další rozsáhlé dokazování procesně neekonomické, pokud by na stanovení maximální výše pokuty mělo jen nepatrný vliv, a to navíc v neprospěch obviněného.

[32] Závěrem Nejvyšší správní soud nepovažuje za důvodný argument stěžovatele, že z rozsudku krajského soudu se jeví, že krajský soud nesprávně vyhodnotil otázku, co by stěžovatel potřeboval k tomu, aby mohl určit celkovou cenu veřejné zakázky. Lze připustit, že krajský soud se v bodě 41 rozsudku nevyjádřil zcela srozumitelně. V úvodu bodu se věnuje skutečně jen zjištění procentní výše provize u všech dodavatelů. Následně nicméně uvádí, že stěžovatel si byl vědom toho, jaké konkrétní podklady pro dostatečné zjištění rozhodných skutečností potřebuje. Z jiných částí rozsudku je také patrné, že si krajský soud byl vědom, jak výši zaplacené provize vypočítat. Tedy, že sjednané procento provize je třeba vynásobit hodnotou dodávek. Například v bodě 27 rozsudku mluví o „provizi z obrátu“, což nutně implikuje hodnotu dodávek. V bodě 30 rozsudku poté přímo pro výpočet předpokládané hodnoty zakázky odkazuje na s. 41-43 prvostupňového rozhodnutí, kde je výpočet proveden. Nutně tak s metodou výpočtu (která je shodná u skutečné hodnoty zakázky) musel být seznámen.

[33] Nejvyšší správní soud tak shrnuje, že krajský soud dospěl ke správnému závěru, že žalovaný dosud neprokázal, že by nastala situace, kdy může aplikovat alternativní metodu stanovení výše pokuty podle § 268 odst. 2 písm. a) zákona o zadávání veřejných zakázek, která nezahrnuje zjištění celkové ceny veřejné zakázky. Kasační stížnost není důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[34] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou a v souladu s § 110 odst. 1 soudního řádu správního ji zamítl.

[35] O nároku na náhradu nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 soudního řádu správního ve spojení s § 120 soudního řádu správního. Ve věci měla úspěch žalobkyně, které tak přísluší náhrada nákladů vůči neúspěšnému žalovanému (stěžovateli).

[36] Právní zástupce žalobkyně v řízení učinil jeden úkon právní služby, kterým je písemné podání ve věci samé (vyjádření ke kasační stížnosti) [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu]. Za něj náleží odměna ve výši 4 620 Kč (§ 9 odst. 5 advokátního tarifu) spolu s paušální náhradou hotových výdajů ve výši 450 Kč (§ 13 odst. 4

advokátního tarifu). Právní zástupce je plátcem DPH a náklady řízení se tak zvyšují o 1 065 Kč. Žalobkyni tak náleží náhrada nákladů v celkové výši 6 135 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 26. února 2026

Jitka Zavřelová
předsedkyně senátu